

Szeresd az állatot.

Irta: IPOLYI GIZELLA.

Gyéneiségünk alapelemeit magunkkal hozzuk ugyan a világra, de a nevelés, e reánk hulló külső elem, fejlesztheti bennünk a jót s megfékezheti a rosszat.

A gyermek zsarnoki hajlamait már a legzsengőbb korában ellenőriznünk kell, mely hajlamait leginkább a neki játékszerű szolgáló állatoknál mutatja ki.

Ismertem gyermekeket, kik olykor megfojtottak egy-egy állatot, hogy temetést jatszassanak.

Az ily gyermeknél nem csoda, ha később embertársain végzi hasonló szenvedélyét.

Hisz nem egy gyilkos élet-iratában van kiemelve az, hogy gyermekkorában szerette kinezni az állatot.

Tehát, mint említém, már a legzsengőbb korban kell nemesíteni a szívet és nemcsak, hogy büntetni a gyermeket az állatkinzásáért, de egyszersmind sajnálatot ébreszteni szívében a szegény állat iránt, mely épp úgy érzi a fájdalmakat, mint mi.

Ha látja a gyermek, hogy ő büntetve, az állat pedig védve van, úgy az állat ő előtte is lassankint azon magaslatra jut, hol már becsülni kell a teremtményt.

Az állatok ismertetésénél később oda kell hatni, hogy a gyermek nem csupán kül-alakjáról, de az állatok szellemi életéről is bő tudomást nyerjen.

Legyen kedvenc foglalkozása az állatok életének tanulmányozása; s az irányukban táplált szeretet bűvárként felszínre hozza majd szívében a jó és szép iránti fogékonyságot, melylyel azután embertársainak javára szolgálhat.

Foglalkozzon a gyermek a növénynyel is. Adjunk kezelése alá kis kertecskét, melyben maga ápolja virágait.

Ébreszszünk szívében szájalmat a virág iránt is, mely nélküli a vizet s szomoruan lehajtja fejecskéjét.

Hisz a költő is azt mondja:

«Szeresd a virágot
És ne féltsd szivedet,
Mert ki azt szereti,
Rossz ember nem lehet.»

E sorok épp úgy alkalmazhatók az állatra is.

Volt nekem egyszer egy sárgarigóm.

Valami rossz vásott gyerek kizavart az erdőben egy fészket s a repdeső, fáradt anyát könnyű volt megfognia.

Jól megpirongattam a fiut, s megvettem tőle a madarat.

Szomorú és bágyadt volt szegény s a szive nagyon vert.

Tágas kalitkába tettem s elláttam őt minden szükséges kel-
lékkel.

Pár nap múlva a madár magához jött, s később oly jól ismert, hogyha feléje közeledtem, szétnyitá szárnyait s csőrét tátogatta.

Jól tudta, hogy mindig viszek neki valami nyalánkságot.

Különösen szerette a tejbe mártott zsemlyedarabkákat, melyek-
ből nagyokat nyelt; s csőre két oldaláról csak úgy csöpögött a
fehér folyadék.

Hangját nem lehetett hallani.

Talán életének nagy tragoediája némitotta el a dalt örökre
szívében . . .

Avagy a szabadság kék ege után vágyódott?

Egy este azonban, midőn az alkony mindig sötétebb árnyat
vetett a földre, s kis madárkám fejcskéje szárnyai alatt pihent,
hallottam halk, édes dalát.

Álmában dalolt.

Talán felzavart fészkeben volt, kis fiai s hű párjával csendes
boldogságban?

Nagyon szerettem e kis állatot s e nagy szeretetem okozta
tragikus végét is.

Ugyanis: egy szép nyári napon nem elégedtem meg azzal,
hogy kalitja tetejét zöld galyakkal és illatos virágokkal árasztottam
el, hanem kivettem a madárkát s a verandánk előtti jól elkerített
kerteskébe eresztém őt (repülni nem tudott), hadd élje világát a
rezedák és violák között.

Vigan ugrándozott az én madaram s olykor csak kandi szemét
láttam, mely mint egy fényes fekete gyöngy ragyogott ki a virá-
gok közül.

Egyszerre azonban egy rémült krakogást hallatott.

Oda siettem a bokrok közé, honnét egy macska futott el
nyilsebességgel.

A szegény madár pedig ott pihegett a bokorban.

Szemeit le-lehunytá, kis testét elvetette — kimult. Élesztget-
tem, csőrébe leheltem, hasztalan volt. Őszintén megsirattam
szegényt.

A gyilkos macskát, — ha akkor utólérem — nagyon meg-
büntetnem volna. De azóta átérttettem már, hogy őt nem lehet
okozni; mert ő csak életfentartási ösztönének engedett.

A hibás ilyenkor az ember, ki több értelem és előrelátással
van felruházva.

S elvégre is: a boszu bár édes, de nem segít már a meg-
történt dolgon.